

lets Ændringer, betyder i og for sig ikke meget. Vi føler os ikke paa nogen Maade bundne til og mener ikke paa nogen Maade at have Medansvar for Lovforslaget, som det kommer til at se ud, hvis disse Ændringer vedtages, og man gennemfører en Ordning overensstemmende med de vedføjede Tabeller, medens vort principale Forslag er forkastet. Hvis Afstemningen gaar vort principale Forslag imod, føler i hvert Fald jeg mig — og jeg tænker, flere er enige med mig deri — som staaende fuldstændig frit ved tredje Behandling overfor det ændrede Forslag, saavel overfor dets Enkeltheder som overfor Lovforslaget som Helhed.

Det er, som jeg sagde før, et Paaskeforlig, der her er sluttet. De Radikale og Socialdemokraterne har imod Venstre sluttet et Førlig med Højre om et stort og betydningsfuldt Spørgsmaal for at gennemføre en Ordning, som man ved, Venstre afgjort er imod. Jeg vil haabe, at det maa mislykkes for dem at gennemføre dette Lovforslag. Og gennemføres det paa dette Tidspunkt og under disse Omstændigheder, mener jeg ikke, det vil tjene dem til politisk Ære.

Niels Petersen: Blandt de Ulemper, som det ærede Medlem (Pinstrup) mente, den foreslaaede Nyordning vilde medføre, nævnedes han bl. a. de meget store Ulemper ved, at hidtil selvstændige Jurisdiktioner blev sammenlagt til nye Retskredse. Jeg vil dertil sige, at naar en stor Reform skal gennemføres, er det givet, at Ulemper vil der følge med, men dem maa man tage med i Købet, og en Sammenlægning af disse Jurisdiktioner kommer til at veje saare lidt i Sammenligning med de store Fremskridt, Reformen betyder. At en saadan Sammenlægning af hidtil selvstændige Jurisdiktioner kan og vil medføre Ulemper, er der i øvrigt ingen, der vil bestride. Jeg for mit Vedkommende har i den Egn, jeg særlig kender til, god Lejlighed til at erfare det; den Afstand, der fremkommer, naar Halsnæs Birk bliver lagt sammen med Frederikssund, er overordentlig betydelig. Det siges, at Jernbaneforbindelserne paa Sjælland er saa udmærkede, men den Forbindelse, vi foreløbig har mellem Halsnæs Birk og Frederikssund, skal Beboerne ikke have megen Glæde af. Noget lignende gælder for Helsinges Vedkommende. Men man har jo netop i Udvalget tænkt at skabe Betingelser for at raade Bod paa de Ulemper, der maatte vise sig herigen-

nem. Der vil nemlig kunne raades Bod herpaa ved det af Flertallet til § 12 stillede Ændringsforslag om, at Underretskredsens Antal ved kongelig Anordning efter Indstilling af vedkommende Amsraad, Købstadforeningen og de samvirkende Sogneraadsforeninger kan forøges til 90. Denne Margin er efter min Mening meget betydningsfuld, og det er overordentlig heldigt, at det er de kommunale Myndigheder, der her faar Indflydelse; det er dem, der kommer til at træffe den endelige Afgørelse, til at øve bestemmende Indflydelse paa den endelige Ordning. Det er saa meget mere heldigt, som Ulemperne ved en Lov først rigtigt viser sig efter dens Gennemførelse, og det er Befolkningen i de paagældende Egne, der faar Skoen paa og altsaa faar Lejlighed til at mærke, at den trykker, eller om den trykker. Det forekommer mig, at paa de Ulemper, som det ærede Medlem fra Søby (Pinstrup) paa dette Omraade pegede paa, er der — i saa Henseende kan han være ganske rolig — ved det nævnte Ændringsforslag til § 12 bødtes paa en særdeles heldig Maade.

Det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) udtalte, at Regeringsforslagets Bestemmelser om Nævninger havde hans Sympati, at han og hans Partifæller meget gerne vilde have stemt for det og paa dette Omraade maaske ikke var saa glade ved at vende tilbage til Loven af 1909. Hvis jeg ikke betragtede Ændringsforslagets Vedtagelse som en absolut nødvendig Betingelse for Lovforslagets Gennemførelse, vilde jeg sige det samme. Jeg kunde maaske sige det med saa meget mere Grund, som jeg ved Lovforslagets første Behandling fremhævede, at Regeringsforslaget efter min Mening ikke fuldt ud, ikke fuldkomment rent gennemførte Princippet om folkevalgte Nævninger. Og jeg anførte i saa Henseende, at de Regler, Lovforslaget opstillede for Københavns og for Resten ogsaa for Frederiksbergs Vedkommende, ikke var fuldt stemmende med dette Princip. Det følger da af sig selv, at det har kostet mig og mine Partifæller i Udvalget betydelig Overvindelse at gaa med til en Ordning, hvorved man kommer saa langt fjernere fra virkelig folkevalgte Nævninger, end Regeringsforslaget var. Da det imidlertid, som sagt, her drejer sig ikke om de fundamentale Bestemmelser i Reformen, men om Ændringer, der er blevet anset for og ogsaa maa anses for nødvendige for Reformens Gennemførelse, er jeg for mit Ved-